

Arrest

nr. 260 276 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij dient op 30 april 2018 een verzoek in om internationale bescherming.

Op 5 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2019 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 10 september 2019 met nummer 225 962 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 31 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 5 maart 2020 met nummer 233 604 verwerpt de Raad dit beroep.

Op 27 november 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 februari 2020, met kennisgeving op 26 februari 2020, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2019 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Voor wat betreft de verblijfshistoriek van betrokkene blijkt uit het administratief dossier het volgende: betrokkene vraagt op 25.06.1999 een eerste maal asiel aan in België onder de alias M. F., van Soedanese nationaliteit. Deze asielaanvraag wordt op 23.12.1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Van 2001 tot 2004 verblijft betrokkene in Nederland waar ze onder de alias P. K., van Sierra Leone nationaliteit, asiel aanvraagt. Deze asielaanvraag wordt door de Nederlandse autoriteiten geweigerd en in 2002 wordt het beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard. In 2004 keert betrokkene terug naar België waar ze onder haar echte identiteit, O. P. U., van Nigeriaanse nationaliteit, op 27.05.2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9.3 indient. Deze aanvraag wordt op 10.10.2005 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 17.10.2005. Op 22.02.2006 dient zij opnieuw onder de alias M. F. een nieuwe asielaanvraag in, dewelke op 24.02.2006 niet in overweging wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In 2008 keert betrokkene terug naar Nederland waar zij in datzelfde jaar een procedure 'mensenhandel' opstart. Tijdens dat onderzoek verkrijgt betrokkene een (tijdelijke) verblijfstitel, dewelke in 2009 wordt ingetrokken. Zij verblijft tot april 2018 verder in Nederland waarna ze terugkeert naar België, samen met haar drie in Nederland geboren kinderen. Op 30.04.2018 dient zij in België onder haar echte identiteit een derde asielaanvraag in, ook haar drie minderjarige kinderen dienen een eigen asielaanvraag in. Deze asielaanvragen worden op 10.09.2019 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire

bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Betrokkene deed op 05.11.2018 een aanvraag 9bis die echter onontvankelijk werd afgesloten op 31.10.2019.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar laatste asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9bis. Echter, dergelijke beroepen zijn niet opschortend en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in weg. Dit beroep kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar familiale situatie extreem moeilijk en precair is omdat zij alleen instaat voor de zorg voor drie kinderen waarbij haar oudste zoon buitengewoon onderwijs volgt omwille van zijn beperktere verstandelijke mogelijkheden. Ter staving hiervan legt betrokkene een verklaring voor van de pedagogisch directeur van de school van haar zoon d.d. 22.11.2019 waaruit zou blijken dat haar zoon nood heeft aan dit type onderwijs en meer specifiek aan deze bepaalde school. Ze wijst er verder op dat Nigeria het dichtstbevolkte land ter in Afrika is en meer dan 20% van alle niet schoolgaande kinderen wereldwijd huisvest. Hier bovenop komt dan nog demografische druk die het zeer moeilijk zou maken om kwalitatief educatief aanbod te verzorgen. Ter staving hiervan legt betrokkene het artikel "L'éducation au Nigéria" van Parténariat mondial de l'éducation voor. Betrokkene wijst erop dat haar zoon zeer veel moeilijkheden zal ondervinden in het Nigeriaans onderwijssysteem. Echter, niettegenstaande haar zoon dit schooljaar en vorig schooljaar inderdaad buitengewoon onderwijs volgde, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt namelijk geen bewijzen voor dat een specifiek of buitengewoon onderwijs niet kan verkregen worden in Nigeria en meer bepaald in de staat Edo waaruit betrokkene afkomstig is. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat dit soort onderwijs niet beschikbaar is in haar regio van herkomst. Wat betreft het voorgelegde rapport over de staat van het onderwijs in Nigeria dienen we allereerst op te merken dat het voorgelegde rapport betrekking heeft op de Noordelijke Nigeriaanse staten Jigawa, Kaduna, Kano, Katsina en Sokoto terwijl betrokkene afkomstig is uit het Zuiden van Nigeria, met name uit Benin-city, hoofdstad van de (deel)staat Edo. Het voorgelegde rapport heeft dus geen betrekking op het onderwijs in de staat Edo en is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Verder merken we op dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen, evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Tenslotte willen we erop wijzen dat haar zoon reeds eerder van onderwijs én van leefomgeving veranderde. Mevrouw verbleef namelijk tien jaar in Nederland waar haar kinderen geboren zijn om pas op 30.04.2018 naar België te komen. Mevrouw wist dat de scholing van haar zoon E. plaatsvond in precair verblijf (tijdens de asielpprocedure) en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van haar zoon toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Zij was er van op de hoogte dat, indien de beslissing inzake haar asielaanvraag negatief zou zijn, zij en haar kinderen het land dienden te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat haar zoon Perez een operatie dient te ondergaan op 18.02.2020. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor van dr. D. M. Zij wijst erop dat het gezondheidssysteem in Nigeria nog slechter is dan het onderwijssysteem aldaar. De toegang tot zorg zou er extreem moeilijk zijn, de bevolking zou niet over de middelen beschikken om de medische kosten te betalen en diegenen die dat kunnen, zouden het land verlaten omdat er in Nigeria onvoldoende behandelingsopties zouden zijn. Ter staving hiervan legt ze een artikel voor getiteld: 'Nigéria: préparer le terrain pour un système de santé sur et de qualité' van the axa.com team. Echter, allereerst merken we op dat haar zoon op het ogenblik van behandeling van huidige aanvraag 9bis zijn operatie reeds heeft ondergaan. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er bijkomende elementen zijn aangezien betrokkene dit element niet meer geactualiseerd heeft het plaatsvinden van de operatie. Hoewel een aantal nazorgafspraken gepland zijn, toont betrokkene niet aan dat haar zoon niet verder opgevolgd kan worden in Nigeria. Bovendien kunnen minstens twee van deze vervolgfafspraken, met name deze op 24.02.2020 en op 09.03.2020 wel nog plaatsvinden aangezien huidige beslissing gepaard gaat met een

bevel om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten. Verder merken we ook op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen. In het voorgelegde medisch attest is er namelijk nergens sprake van dat reizen wordt afgeraden. Wat het voorgelegde artikel betreft, dit is een verwijzing naar de algemene situatie in het land waarbij betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Het louter inroepen van algemene rapporten die melding maken van de moeilijkheden in de Nigeriaanse gezondheidssector volstaat niet om aan te tonen dat iedere Nigeriaanse burger hiervan hinder ondervindt. Dus hoewel de voorgelegde bron melding maakt van bepaalde moeilijkheden in de gezondheidszorg wordt geen enkel middel aangewend om aan te tonen dat betrokkene zelf of haar zoon een reëel risico zou lopen om hiervan ernstige hinder te ondervinden.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij meer dan twintig jaar geleden uit Nigeria vertrok, dat zij geen familieleden meer zou hebben in Nigeria, dat zij dus niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen bij gebrek aan opvang netwerk, dat zij niet meer ingeschreven is in Nigeria en dat haar kinderen niet uit Nigeria afkomstig zijn. Echter, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen sociale contacten of banden meer zou hebben in haar land van herkomst aangezien zij bij haar laatste asielaanvraag verklaarde dat haar moeder, twee zussen en twee broers nog in Benin-City zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie niet langer in Benin-City zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene beschikt dus wel degelijk nog over een familiaal netwerk in Nigeria waarop zij kan terugvallen. Voor wat de kinderen betreft maakt betrokkene het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Nigeria zouden hebben. Hoewel de kinderen niet in Nigeria zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Nigeriaanse taal en cultuur heeft bijgebracht. Tevens dient er opgemerkt te worden dat haar drie kinderen tijdens hun eigen asielpprocedure voor het CGVS, en waar betrokkene optrad als hun voogd, verklaarden dat zij soms hun oma nog horen. Bijgevolg hebben ook de kinderen nog contacten in Nigeria. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat ook de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit bezitten. Dit werd ook bevestigd door de Nigeriaanse ambassade op 07.01.2020. De Nigeriaanse ambassade gaf zijn akkoord tot de aflevering van reisdocumenten voor het hele gezin.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen goed geïntegreerd zijn op school, dat zij deelnemen aan sportieve activiteiten, aan tekenlessen en dat de twee oudste kinderen logopedie volgen. Echter, we merken op dat mevrouw en de kinderen pas sinds april 2018 in België verblijven. De kinderen zijn allen geboren in Nederland en brachten daar hun eerste levensjaren en hun eerste schooljaren door. Zij verblijven op heden nog geen twee jaar in België. Mevrouw heeft dus zelf de beslissing genomen om zeer recent haar kinderen uit hun vertrouwde leef- en schoolomgeving te nemen en naar België te brengen. Betrokkene verduidelijkt niet waarin deze situatie verschilt van de huidige waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Nigeria. De sociale banden van de kinderen met Nigeria zijn niet minder hecht dan hun banden met België. Hun belangrijkste zorgfiguur in België is hun moeder waarvan zij niet gescheiden worden. Verder hebben zij geen familieleden in België maar blijkt uit hun asielpprocedure wel dat zij nog contact hebben met, minstens, hun maternale grootmoeder in Nigeria. Verder blijkt uit de stukken voorgelegd bij de vorige aanvraag 9bis dat zij thuis nog steeds Engels spreken, de voertaal in Nigeria, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Meer nog, zoon E. krijgt extra begeleiding om zijn taalachterstand in het Nederlands weg te werken. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat haar kinderen niet naar Nigeria zouden kunnen terugkeren en dat zij in Nigeria niet zouden kunnen opgroeien in de nabijheid van hun moeder en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Gezien de asielpprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun moeder. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkene toont niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikt nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kan doen. Verder toont zij niet aan dat haar kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Nigeria, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Betrokkene toont evenmin aan dat haar kinderen in Nigeria geen lid zouden kunnen worden van een sportclub of dat zij in Nigeria geen tekenlessen zouden kunnen volgen. Wat het volgen van logopedie betreft, betrokkene toont niet

aan dat in Nigeria niet mogelijk of beschikbaar zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij het slachtoffer van mensenhandel is en dat zij nood heeft aan veel moed om het trauma dat zij hierdoor opgelopen heeft, te overkomen. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene slachtoffer was van mensenhandel, dient er opgemerkt te worden dat dit element uitvoerig en grondig werd onderzocht door de bevoegde asielinstanties tijdens haar laatste asielprocedure. Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedures naar voor bracht en deze niet werden weerhouden door de bevoegde asielinstanties, wettigen de aangehaalde elementen met betrekking tot de bewering als zou zij slachtoffer zijn van mensenhandel geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die niet weerhouden werden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat de kinderen in Nederland geboren zijn; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar en de kinderen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze verwijst naar het feit dat het hier gaat om volledige gezinscel met drie jonge kinderen met een precare gezondheidstoestand. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel met betrekking tot de familiale banden hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook toont betrokkene niet aan dat haar eventuele sociale contacten en die van haar kinderen in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM, temeer daar zij pas sinds april 2018 terug in België verblijft, na een afwezigheid van 10 jaar. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij nog verschillende familieleden heeft in Nigeria, met name haar moeder, twee broers en twee zussen, waarmee zowel betrokkene als haar kinderen contact hebben. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden of dat van haar kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene legt een psychologisch verslag voor d.d. 08.11.2019 en d.d. 19.11.2019 waaruit blijkt dat zij sinds juni 2018 in behandeling is. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit element haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Dit element verhindert een verwijdering van het grondgebied namelijk niet omdat er nergens sprake van is dat reizen wordt afgeraden. Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij in Nigeria geen beroep kan doen op psychologische begeleiding in afwachting van haar eventuele terugkeer naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat haar kinderen goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij Nederlandse taalcursussen zou volgen om haar taalbeheersing te verbeteren en dat zij probeert een diploma secundair onderwijs te behalen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 27.11.2019 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 12.09.2019 van haarasielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd. te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980) (...)"

Op 20 februari 2020, met kennisgeving op 26 februari 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende motieven:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

(...)

15.08.1979

Benin City

Nigeria beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M. F., geboren op 20.01.1976 van nationaliteit: Soedan wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

L. E. A., geboren op 05.09.2009, nationaliteit: Nigeria L. P. A., geboren op 25.09.2011, nationaliteit: Nigeria L. H. A., geboren op 28.1.2013, nationaliteit: Nigeria

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vordert het gebruik van de Franse taal als proceduretaal.

Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1.

Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

(...)

§ 3.

Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na

afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

De eerste bestreden beslissing merkt bijgevolg correct op: *"Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 27.11.2019 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd 12.09.2019 van haar asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd. te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)"*

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

De tweede bestreden beslissing is een politiemaatregel en derhalve geen "akte" waaromtrent verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen.

Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van de verzoekende partij, maar een ambtshalve politiemaatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum (RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

Met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 246 615 van 21 december 2020 al dat ze, conform de Bestuursstaalwet, werd opgesteld in de taal van het gebied waar de verzoekende partij woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, met name het Nederlands (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303; RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgevingen van de bestreden beslissingen plaatsvonden te Diest, ter gelegenheid van een terugkeergesprek op 26 februari 2020, hetzij in het Nederlandse taalgebied.

Er kan, gezien het voorgaande en gelet op artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet, niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de Franse taal als taal van de procedure aan te wenden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt volgende exceptie van onontvankelijkheid op in haar nota met opmerkingen:

"Met betrekking tot de ontvankelijkheid: ratione temporis:

Beide beslissingen werden betekend op 26.02.2020. Het beroep werd, blijkens schrijven van de griffie, ingediend op 28.03.2020.

De laatste dag om het beroep in te dienen was 27.03.2020. Het beroep is dan ook niet tijdig ingediend."

3.2. De Raad merkt op dat artikel 39/57, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beroep tot nietigverklaring, in regel, moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Artikel 39/57, § 2, van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

"De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen : [...] 2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst; [...] De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

Zoals verwerende partij stelt, werden beide bestreden beslissingen ter kennis gegeven op 26 februari 2020. Bijgevolg begon de beroepstermijn in beginsel te lopen op 27 februari 2020 en was de laatste nuttige dag om beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissingen maandag 27 maart 2020.

Het verzoekschrift werd ingediend met aangetekende brief van 26 maart 2020 en kwam toe op de Raad op 27 maart 2020. Het beroep is derhalve tijdig.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt tevens dat er sprake is van een schending van het rechtmatig vertrouwen en stelt een manifeste appreciatiefout vast.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Les Moyens : Pris en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs , des articles 9bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers , du respect dû aux anticipations légitimes d'autrui et de l'erreur manifeste d'appréciation .

Quant à l'annulation de la décision principale :

Attendu que la motivation est basée sur le fait que la requérante ne produit pas de circonstances exceptionnelles qui permettent de déclarer sa demande recevable... Alors qu'elle a invoqué un ensemble d'éléments se composant de :

1.

Elle a quitté son pays depuis l'année 1999 .

2.

Le respect de l'article 8 de la CEDH

3.

Le fait de se trouver dans une situation familiale extrêmement précaire .

4.

Le fait de l'intérêt de ses enfants .

5.

Le fait qu'il n'existe pas au Nigéria et ce de manière certaine de scolarisation dans un enseignement spécial ainsi que le requiert l'un de ses enfants .

6.

Le respect de la règle de proportionnalité stricte entre la règle établie par la loi et la possibilité de dérogation prévue par la même loi. Cet élément mettant en exergue la grande différence entre la souffrance qui serait imposée à la requérante pour ses enfants - voir l'impossibilité - et la facilité pour la partie adverse d'exercer ce que lui permet l'article 9bis de la loi du 15.12.1980

7.

Le fait que ses trois enfants ne sont pas nés au Nigéria mais en Europe .

Attendu que la partie adverse se plaint à décrier que toutes les circonstances exposées par la partie requérante, et considérées une par une par la partie adverse , sont exclues de la catégorie - « exceptionnelles » -. Attendu que cette affirmation est péremptoire dans la mesure où la partie adverse ne justifie pas pourquoi les circonstances qui lui permettraient d'accepter qu'elle vive en Belgique ne lui permettraient pas de les qualifier quant à la recevabilité de la demande alors que lesdites circonstances ne sont pas énumérées par la loi et qu'elle-même ne motive jamais une décision accordant le séjour à une personne - au travers de laquelle elle reconnaît donc que les « circonstances exceptionnelles » , existent ... Que la partie requérante est donc dépourvue , de manière incontestable, de tout point de repère pour comprendre pourquoi les circonstances qu'elle a exposées ne constituent pas les circonstances exceptionnelles imposées par la loi qui ne les précise pas et que la partie adverse, quant à elle, n'énumère pas .

Attendu que la partie adverse énonce un arrêt du CE de - 2007 — et deux de - 2001 - et un arrêt de jurisprudence de votre Conseil du 13.01.2010 à l'appui de son argumentaire, sans établir pas de manière formelle la comparaison permettant la similitude entre les cas y visés et le cas exposé par la requérante

Qu'il en résulte que cette évocation ne constitue pas une motivation puisqu'elle n'expose pas les liens de similitude entre le cas évoqué et le cas de la requérante.

Qu'en outre la partie adverse opère ainsi sciemment une discrimination entre les personnes demandant et obtenant le séjour et celles parmi elles, ne l'obtenant pas.

Qu'elle a ainsi omis de motiver sa décision sur cette branche précise.

Qu'il s'agit d'une motivation qui n'est pas adéquate par rapport aux éléments qui ne sont pas portés à la connaissance du requérant.

Ce faisant la partie adverse ne respecte pas son obligation de motivation prescrite aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980. La décision est donc contraire au principe général du respect dû aux attentes légitimes d'autrui et dans ce cas particulier d'une personne qui a déposé sur le compte bancaire de la partie adverse la somme de 350 euros pour obtenir un examen correct de sa demande impliquant une décision comportant une motivation complètement adéquate. Attendu que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique - certes - nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le requérant, mais n'implique que l'obligation d'informer le requérant des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé (CCE, arrêt 2206 du 3 octobre 2007, arrêt 3348 du 30 octobre 2007 et arrêt 5389 du 21 décembre 2007). Attendu que la décision attaquée ne comporte pas la motivation adéquate que la requérante était en droit d'attendre dans la mesure où :

1.

La partie adverse omet de prendre en considération l'ensemble des éléments évoqués par la requérante sans expliquer pourquoi elle ne l'a pas fait alors qu'elle aurait dû le faire.

2.

Attendu que la partie adverse vise seulement l'empêchement de retourner dans le pays sans prendre en considération l'empêchement de retourner dans son pays pour y obtenir un visa d'établissement... Que la requérante a exposé qu'elle n'y a plus aucune relation sociale ou famille ce qui rendrait impossible pour elle d'avoir la faculté de remplir les démarches administratives pour y demander un visa.

Attendu qu'il apparaît de manière certaine que la partie adverse a omis de prendre ces éléments déterminants de la demande de la requérante en considération.

Qu'il s'agit d'un manque évident de motivation de la décision attaquée, valant à lui seul l'annulation de la décision attaquée.

Qu'il résulte de ce qui précède que la partie adverse n'a pas respecté son obligation de motivation formelle sur tous les points de son argumentation ;

Attendu que la décision attaquée n'est pas adéquate et que la partie adverse n'a pas respecté le principe des moyens invoqués ci-dessus. Qu'elle doit être annulée.

Quant à l'annulation de la décision d'ordre de quitter le territoire :

Attendu que ladite décision a manifestement été prise en exécution de la décision déclarant la demande irrecevable.

Qu'il en découle qu'elle en est l'accessoire et que la partie adverse omet d'expliquer en quoi la décision principale devait engendrer la seconde.

Que comme accessoire de la décision déclarant la demande irrecevable, la décision d'OQT doit suivre le même sort que la première et doit donc être annulée.

Qu'en tout état de cause, l'ordre de quitter le territoire n'est pas motivé. Qu'en effet la référence à l'article 7 de la loi représente un cadre général et équivaut à une motivation stéréotypée.

Attendu que la partie adverse a omis de s'en référer à l'article 74/13 de la même loi selon lequel elle doit, lors d'une décision d'éloignement (OQT) tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

Attendu que, force est de constater que la décision n'est pas motivée par rapport aux particularités de la requérante dont elle n'évoque pas le parcours alors qu'elle a quitté son pays, sans que ce ne soit contesté, depuis l'année 1999

Qu'il en résulte que la partie adverse est en défaut de motiver le principe même de l'ordre de quitter le territoire .

Qu'elle n 'est donc pas motivée de manière adéquate .

Qu'il en découle que l'ordre de quitter le territoire doit être annulé."

4.2.1. Vooreerst voert de verzoekende partij grieven aan die enkel betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij houdt voor dat niet afdoende rekening is gehouden met het geheel van de elementen, te weten:

- het verlaten van het herkomstland sedert 1999;
- respect voor artikel 8 van het EVRM;
- haar extreme precaire toestand;
- het belang van de kinderen;
- gebrek aan scholing in het herkomstland zeker wat één kind betreft die speciaal onderwijs behoeft;
- de proportionaliteit van de genomen maatregelen;
- het gegeven dat haar drie kinderen geboren zijn in Europa en niet in het herkomstland.

De verzoekende partij verwijt de eerste bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheden te weerhouden en niet uiteen te zetten hoe de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak vergelijkbaar is met haar situatie. De motivering is gebrekkig. Volgens de verzoekende partij zou de verwerende partij discriminatoir handelen. De formele motiveringsplicht is geschonden. De verwerende partij wil de verzoekende partij doen vertrekken enkel om haar te verplichten in het herkomstland een visum aan te vragen.

4.2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft hen tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. De gemachtigde legt op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte en de verzoekende partij maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden. De verwerende partij leeft enkel de wettelijke bepalingen na door te verwijzen naar de inhoud van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat na of de concrete opgeworpen omstandigheden maken dat de verzoekende partij geen aanvraag kan indienen in een diplomatieke of consulaire post in het buitenland, wat de verwerende partij wettelijk wordt opgelegd door de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de tweede bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, wat niet wordt weerlegd.

De formele motiveringsplicht, vervat in de aangehaalde bepalingen, is niet geschonden.

4.2.3. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert dus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet een verzoeker minstens aannemelijk maken dat de verwerende partij bij hem een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt.

De eerste bestreden beslissing is volledig gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen om de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

4.2.4. In tegendeel met wat de verzoekende partij stelt, heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met de door verzoekende partij in het middel opgesomde elementen:

- Haar vertrek uit het herkomstland sedert 1999

De eerste bestreden beslissing stelt:

“Voor wat betreft de verblijfshistoriek van betrokkene blijkt uit het administratief dossier het volgende: betrokkene vraagt op 25.06.1999 een eerste maal asiel aan in België onder de alias M. F., van Soedanese nationaliteit. Deze asielaanvraag wordt op 23.12.1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Van 2001 tot 2004 verblijft betrokkene in Nederland waar ze onder de alias P. K., van Sierra Leonese nationaliteit, asiel aanvraagt. Deze asielaanvraag wordt door de Nederlandse autoriteiten geweigerd en in 2002 wordt het beroep tegen deze beslissing ongegrond verklaard. In 2004 keert betrokkene terug naar België waar ze onder haar echte identiteit, O. P. U., van Nigeriaanse nationaliteit, op 27.05.2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9.3 indient. Deze aanvraag wordt op 10.10.2005 onontvankelijk verklaard, haar betekend op 17.10.2005. Op 22.02.2006 dient zij opnieuw onder de alias M. F. een nieuwe asielaanvraag in, dewelke op 24.02.2006 niet in overweging wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In 2008 keert betrokkene terug naar Nederland waar zij in datzelfde jaar een procedure 'mensenhandel' opstart. Tijdens dat onderzoek verkrijgt betrokkene een (tijdelijke) verblijfstitel, dewelke in 2009 wordt ingetrokken. Zij verblijft tot april 2018 verder in Nederland waarna ze terugkeert naar België, samen met haar drie in Nederland geboren kinderen. Op 30.04.2018 dient zij in België onder haar echte identiteit een derde asielaanvraag in, ook haar drie minderjarige kinderen dienen een eigen asielaanvraag in. Deze asielaanvragen worden op 10.09.2019 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Betrokkene deed op 05.11.2018 een aanvraag 9bis die echter onontvankelijk werd afgesloten op 31.10.2019.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar laatste asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing inzake haar aanvraag 9bis. Echter, dergelijke beroepen zijn niet opschortend en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in weg. Dit beroep kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Uit deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat haar verblijf sinds haar vertrek uit het herkomstland zich hoofdzakelijk afspeelde in Nederland (van 2001 tot 2004, van 2008 tot april 2018 in Nederland) en slechts ten dele in België. Haar kinderen zijn geboren in Nederland.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij beschikt over een lang verblijf in België, terwijl zij, zoals de bestreden beslissing aanduidt, enkel tijdelijk legaal verbleef omdat zij verzoeken om internationale bescherming tevergeefs had ingediend. In dit geval maakt haar verblijf in België geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uit. Het gegeven dat haar kinderen in Nederland zijn geboren, maakt niet dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. De verzoekende partij wist of moest weten dat indien het verzoek om internationale bescherming tot een negatief resultaat leidde, zij het land moest verlaten. Dit klemmt nog meer nu het beroep tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 4 november 2019 werd verworpen door de Raad met arrest 233 604 van 5 maart 2020. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat aan de verzoekende partij geen regularisatie wegens humanitaire reden werd toegestaan vanuit Nederland.

Het feit dat de eerste bestreden beslissing verwijst naar concrete rechtspraak is irrelevant. Dat motief is een overtollig motief en toont evenmin enige vorm van discriminatie aan. Rekening houdend met het door de wetgever gemaakte onderscheid tussen de ontvankelijkheidsvereisten en de gegrondheidselementen, diende de verwerende partij de elementen, die de grond van haar aanvraag betreffen, zelfs niet te beantwoorden. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de verwerende partij discriminatoir zou optreden in de behandeling van de aanvragen, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

- Het respect voor artikel 8 van het EVRM

De verwerende partij beantwoordt dit aspect als volgt:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze verwijst naar het feit dat het hier gaat om volledige gezinscel met drie jonge kinderen met een precare gezondheidstoestand. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel met betrekking tot de familiale banden hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook toont betrokkene niet aan dat haar eventuele sociale contacten en die van haar kinderen in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM, temeer daar zij pas sinds april 2018 terug in België verblijft, na een afwezigheid van 10 jaar. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij nog verschillende familieleden heeft in Nigeria, met name haar moeder, twee broers en twee zussen, waarmee zowel betrokkene als haar kinderen contact hebben. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden of dat van haar kinderen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Zoals de bestreden beslissing stelt, wordt de eenheid van de familie niet doorbroken. De verzoekende partij voert geen grieven aan die aannemelijk maken dat het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om

terug te keren naar het herkomstland alwaar zij ook nog familie heeft. Zij voert evenmin de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Haar kinderen begeleiden de verzoekende partij. De geciteerde motieven van de eerste bestreden beslissing zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk.

- Haar extreme precaire toestand, het belang van de kinderen, gebrek aan scholing zeker wat één kind betreft die speciaal onderwijs behoeft

Over dit punt besliste de verwerende partij:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar familiale situatie extreem moeilijk en precair is omdat zij alleen instaat voor de zorg voor drie kinderen waarbij haar oudste zoon buitengewoon onderwijs volgt omwille van zijn beperktere verstandelijke mogelijkheden. Ter staving hiervan legt betrokkene een verklaring voor van de pedagogisch directeur van de school van haar zoon d.d. 22.11.2019 waaruit zou blijken dat haar zoon nood heeft aan dit type onderwijs en meer specifiek aan deze bepaalde school. Ze wijst er verder op dat Nigeria het dichtstbevolkte land ter in Afrika is en meer dan 20% van alle niet schoolgaande kinderen wereldwijd huisvest. Hier bovenop komt dan nog demografische druk die het zeer moeilijk zou maken om kwalitatief educatief aanbod te verzorgen. Ter staving hiervan legt betrokkene het artikel “L’éducation au Nigéria” van Partenariat mondial de l’éducation voor. Betrokkene wijst erop dat haar zoon zeer veel moeilijkheden zal ondervinden in het Nigeriaans onderwijssysteem. Echter, niettegenstaande haar zoon dit schooljaar en vorig schooljaar inderdaad buitengewoon onderwijs volgde, kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt namelijk geen bewijzen voor dat een specifiek of buitengewoon onderwijs niet kan verkregen worden in Nigeria en meer bepaald in de staat Edo waaruit betrokkene afkomstig is. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat dit soort onderwijs niet beschikbaar is in haar regio van herkomst. Wat betreft het voorgelegde rapport over de staat van het onderwijs in Nigeria dienen we allereerst op te merken dat het voorgelegde rapport betrekking heeft op de Noordelijke Nigeriaanse staten Jigawa, Kaduna, Kano, Katsina en Sokoto terwijl betrokkene afkomstig is uit het Zuiden van Nigeria, met name uit Benin-city, hoofdstad van de (deel)staat Edo. Het voorgelegde rapport heeft dus geen betrekking op het onderwijs in de staat Edo en is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Verder merken we op dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen, evenmin kan uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Tenslotte willen we erop wijzen dat haar zoon reeds eerder van onderwijs én van leefomgeving veranderde. Mevrouw verbleef namelijk tien jaar in Nederland waar haar kinderen geboren zijn om pas op 30.04.2018 naar België te komen. Mevrouw wist dat de scholing van haar zoon E. plaatsvond in precair verblijf (tijdens de asielpprocedure) en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van haar zoon toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Zij was er van op de hoogte dat, indien de beslissing inzake haar asielaanvraag negatief zou zijn, zij en haar kinderen het land dienden te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoekende partij weerlegt deze concrete motieven niet. Een andere interpretatie nahouden kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij verbleef meer in Nederland dan in België, de kinderen zijn dus regelmatig van school veranderd en de verzoekende partij legde geen informatie over van de staat Edo, waarvan zij afkomstig is en wat zij niet betwist. Zij is zelf nalatig geweest in het verschaffen van accurate informatie. Immers blijkt uit het administratief dossier dat zij enkel rapporten, artikels en informatie voorlegt die of vaag zijn, of betrekking hebben over andere regio's in Nigeria zoals Jigawa, Kaduna, Katsina, Kano en Sokoto. De voorgelegde informatie betreft de verzoekende partij niet op haar persoonlijke situatie. Overigens heeft de verzoekende partij tijdens de behandeling van haar laatste verzoek om internationale bescherming ter kennis gegeven dat zij haar herkomstland niet verliet omwille van persoonlijke belangen en problemen aldaar (zie ook arrest 225 962 van 10 september 2019 van de Raad). Ook blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij in Nederland beroep heeft gedaan op het IOM naar aanleiding van een vraag tot vrijwillig vertrek, wat werd beëindigd omdat het vertrek niet kon worden gerealiseerd (zie brief van 10 mei 2016 van het IOM en ook terugkeergesprek van 11 december 2019 te Diest).

Bovendien wijst de eerste bestreden beslissing correct op het gegeven dat de verzoekende partij tijdens de behandeling van haar laatste verzoek om internationale bescherming al te kennen gaf dat haar

moeder in het herkomstland verbleef en dat bleek dat de kinderen en zichzelf thuis Engels spreken. De bestreden beslissing wijst correct naar het volgende, niet concreet weerlegd door de verzoekende partij:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij meer dan twintig jaar geleden uit Nigeria vertrok, dat zij geen familieleden meer zou hebben in Nigeria, dat zij dus niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen bij gebrek aan opvang netwerk, dat zij niet meer ingeschreven is in Nigeria en dat haar kinderen niet uit Nigeria afkomstig zijn. Echter, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen sociale contacten of banden meer zou hebben in haar land van herkomst aangezien zij bij haar laatste asielaanvraag verklaarde dat haar moeder, twee zussen en twee broers nog in Benin-City zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie niet langer in Benin-City zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene beschikt dus wel degelijk nog over een familiaal netwerk in Nigeria waarop zij kan terugvallen. Voor wat de kinderen betreft maakt betrokkene het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Nigeria zouden hebben. Hoewel de kinderen niet in Nigeria zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Nigeriaanse taal en cultuur heeft bijgebracht. Tevens dient er opgemerkt te worden dat haar drie kinderen tijdens hun eigen asielpprocedure voor het CGVS, en waar betrokkene optrad als hun voogd, verklaarden dat zij soms hun oma nog horen. Bijgevolg hebben ook de kinderen nog contacten in Nigeria. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat ook de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit bezitten. Dit werd ook bevestigd door de Nigeriaanse ambassade op 07.01.2020. De Nigeriaanse ambassade gaf zijn akkoord tot de aflevering van reisdocumenten voor het hele gezin.” (eigen onderlijning)

Ook deze concrete motieven weerlegt de verzoekende partij niet.

Het motief van de eerste bestreden beslissing, dat handelt over het voorgehouden mensenslachtoffer te zijn, laat de verzoekende partij ongemoeid.

- Het gegeven dat haar drie kinderen geboren zijn in Europa en niet in het herkomstland

Ook dit element werd door de bestreden beslissing adequaat beantwoordt als volgt:

“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zij meer dan twintig jaar geleden uit Nigeria vertrok, dat zij geen familieleden meer zou hebben in Nigeria, dat zij dus niet voor haar kinderen zou kunnen zorgen bij gebrek aan opvang netwerk, dat zij niet meer ingeschreven is in Nigeria en dat haar kinderen niet uit Nigeria afkomstig zijn. Echter, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen sociale contacten of banden meer zou hebben in haar land van herkomst aangezien zij bij haar laatste asielaanvraag verklaarde dat haar moeder, twee zussen en twee broers nog in Benin-City zouden verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar familie niet langer in Benin-City zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij haar familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene beschikt dus wel degelijk nog over een familiaal netwerk in Nigeria waarop zij kan terugvallen. Voor wat de kinderen betreft maakt betrokkene het niet aannemelijk dat haar kinderen geen enkele band met Nigeria zouden hebben. Hoewel de kinderen niet in Nigeria zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kinderen tot op zekere hoogte de Nigeriaanse taal en cultuur heeft bijgebracht. Tevens dient er opgemerkt te worden dat haar drie kinderen tijdens hun eigen asielpprocedure voor het CGVS, en waar betrokkene optrad als hun voogd, verklaarden dat zij soms hun oma nog horen. Bijgevolg hebben ook de kinderen nog contacten in Nigeria. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat ook de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit bezitten. Dit werd ook bevestigd door de Nigeriaanse ambassade op 07.01.2020. De Nigeriaanse ambassade gaf zijn akkoord tot de aflevering van reisdocumenten voor het hele gezin.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar kinderen goed geïntegreerd zijn op school, dat zij deelnemen aan sportieve activiteiten, aan tekenlessen en dat de twee oudste kinderen logopedie volgen. Echter, we merken op dat mevrouw en de kinderen pas sinds april 2018 in België verblijven. De kinderen zijn allen geboren in Nederland en brachten daar hun eerste levensjaren en hun eerste schooljaren door. Zij verblijven op heden nog geen twee jaar in België. Mevrouw heeft dus zelf de beslissing genomen om zeer recent haar kinderen uit hun vertrouwde leef- en schoolomgeving te nemen en naar België te brengen. Betrokkene verduidelijkt niet waarin deze situatie verschilt van de

huidige waarin zij tijdelijk terug moeten keren naar Nigeria. De sociale banden van de kinderen met Nigeria zijn niet minder hecht dan hun banden met België. Hun belangrijkste zorgfiguur in België is hun moeder waarvan zij niet gescheiden worden. Verder hebben zij geen familieleden in België maar blijkt uit hun asielprocedure wel dat zij nog contact hebben met, minstens, hun maternale grootmoeder in Nigeria. Verder blijkt uit de stukken voorgelegd bij de vorige aanvraag 9bis dat zij thuis nog steeds Engels spreken, de voertaal in Nigeria, niettegenstaande zij daarnaast ook Nederlands spreken. Meer nog, zoon E. krijgt extra begeleiding om zijn taalachterstand in het Nederlands weg te werken. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat haar kinderen niet naar Nigeria zouden kunnen terugkeren en dat zij in Nigeria niet zouden kunnen opgroeien in de nabijheid van hun moeder en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun moeder. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkene toont niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikt nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kan doen. Verder toont zij niet aan dat haar kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Nigeria, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Betrokkene toont evenmin aan dat haar kinderen in Nigeria geen lid zouden kunnen worden van een sportclub of dat zij in Nigeria geen tekenlessen zouden kunnen volgen. Wat het volgen van logopedie betreft, betrokkene toont niet aan dat in Nigeria niet mogelijk of beschikbaar zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Wat betreft het feit dat de kinderen in Nederland geboren zijn; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar en de kinderen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

De Raad treedt deze motieven bij. Het louter poneren dat de kinderen in Nederland geboren zijn, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat in het herkomstland ook nog een familiaal netwerk aanwezig is en de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit hebben, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verzoekende partij brengt geen elementen aan van aard om aan te tonen dat het niet in het belang van de kinderen zou zijn dat zij zich de Nigeriaanse cultuur en de samenleving eigen maken.

Specifiek met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van haar kinderen motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat haar zoon Perez een operatie dient te ondergaan op 18.02.2020. Ter staving hiervan legt betrokkene een attest voor van dr. D. M. Zij wijst erop dat het gezondheidssysteem in Nigeria nog slechter is dan het onderwijssysteem aldaar. De toegang tot zorg zou er extreem moeilijk zijn, de bevolking zou niet over de middelen beschikken om de medische kosten te betalen en diegenen die dat kunnen, zouden het land verlaten omdat er in Nigeria onvoldoende behandelingsopties zouden zijn. Ter staving hiervan legt ze een artikel voor getiteld: 'Nigéria: préparer le terrain pour un système de santé sur et de qualité' van the axa.com team. Echter, allereerst merken we op dat haar zoon op het ogenblik van behandeling van huidige aanvraag 9bis zijn operatie reeds heeft ondergaan. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er bijkomende elementen zijn aangezien betrokkene dit element niet meer geactualiseerd heeft het plaatsvinden van de operatie. Hoewel een aantal nazorgafspraken gepland zijn, toont betrokkene niet aan dat haar zoon niet verder opgevolgd kan worden in Nigeria. Bovendien kunnen minstens twee van deze vervolgaafspraken, met name deze op 24.02.2020 en op 09.03.2020 wel nog plaatsvinden aangezien huidige beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten. Verder merken we ook op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat haar zoon niet in staat zou zijn om te reizen. In het voorgelegde medisch attest is er namelijk nergens sprake van dat reizen wordt afgeraden. Wat het voorgelegde artikel betreft, dit is een verwijzing naar de algemene situatie in het land waarbij betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Het louter inroepen van algemene rapporten die melding maken van de moeilijkheden in de Nigeriaanse gezondheidssector volstaat niet om aan te tonen dat iedere Nigeriaanse burger hiervan hinder ondervindt. Dus hoewel de voorgelegde bron melding maakt van bepaalde moeilijkheden in de gezondheidszorg wordt geen enkel middel aangewend om aan te tonen dat betrokkene zelf of haar zoon een reëel risico zou lopen om hiervan ernstige hinder te ondervinden."

Het stuk 3 dat de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift bevestigt dat de operatie achter de rug is, de twee voorgestelde consultaties voorbij zijn en enkel in de verdere toekomst een scan wordt voorzien. Uit niets blijkt dat dit kind van de verzoekende partij niet in staat zou zijn om te reizen of verdere behandelingen nodig heeft in het herkomstland. Bovendien werd dit stuk niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing zijn kennelijk redelijk en correct. De verzoekende partij slaagt er niet in deze te weerleggen. Een manifeste beoordelingsfout is niet voorhanden.

4.2.5. Uit het voorgaande volgt dat de eerste bestreden beslissing een juiste feitenvinding kent, een correcte beoordeling bevat en niet kennelijk onredelijk werd genomen.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

4.2.6. Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing niet proportioneel is genomen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

4.2.7. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, kan dit beginsel van behoorlijk bestuur worden omschreven als een beginsel, krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat haar verwachtingen rechtmatig zijn. Evenmin blijkt dat er beloftes of toezeggingen werden gedaan.

4.2.8. De verwerende partij werpt ter terechtzitting de exceptie van onontvankelijkheid op wat het beroep betreft, gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zij meent dat dit beroep geen belang meer heeft omdat de verzoekende partij opnieuw een aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft ingediend.

Er bestaat geen noodzaak om deze exceptie te antwoorden nu het middel ongegrond werd bevonden.

4.2.9. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, voert de verzoekende partij aan dat deze moet vernietigd worden omdat zij voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing en accessoir is: daardoor moet de tweede bestreden beslissing vernietigd worden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, mist deze grief grond, daargelaten de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing geen accessoire beslissing is.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad verwijst naar punt 4.2.4. Uit de gehele lezing van de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing is ter kennis gegeven, blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen, het familiaal leven van de verzoekende partij en de gezondheidstoestand van de kinderen en de verzoekende partij zelf.

Verder herinnert de Raad eraan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een onderzoeksplicht oplegt en niet een motiveringsplicht. De verwerende partij dient niet de motieven van de eerste bestreden beslissing te herhalen in de tweede bestreden beslissing.

Uit de gehele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met de gezondheid van zowel de verzoekende partij als haar kind, dat een voorziene operatie al heeft ondergaan. Er wordt gesteld dat nergens in de medische attesten blijkt dat de verzoekende partij en haar kinderen niet kunnen reizen. Zij heeft na de operatie van haar zoon nagelaten diens medische gegevens te actualiseren en ook het toegevoegd medisch stuk aan het verzoekschrift laat niet toe anders te oordelen. De nazorgconsultaties zijn inmiddels voorbij. Verder wijst de eerste bestreden beslissing erop dat de verzoekende partij geen familie heeft in België terwijl blijkt dat de verzoekende partij en haar gezin wel degelijk nog contacten hebben met de aanwezige familieleden in Nigeria. De kinderen spreken de Engelse taal, hebben de Nigeriaanse nationaliteit. De kinderen kunnen samen met hun moeder zich richten naar hun familiaal kader dat zij hebben in Nigeria. Het blijkt niet dat het gezin meer sociale banden heeft in België dan in het herkomstland. Het gezin is slechts twee jaar in België en de verzoekende partij heeft ervoor gekozen het vertrouwelijk milieu in Nederland te verlaten door te komen naar België. Verder wordt niet aangetoond dat de kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen in het herkomstland, gelet op de verblijven in verschillende landen in Europa en het verlaten van het meest vertrouwde milieu in Nederland. De verzoekende partij toont niet aan dat logopedie, tekenlessen en lid worden van een sportclub in het herkomstland niet mogelijk zijn (Nigeria). De eerste bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij eventueel slechts tijdelijk het land dient te verlaten om haar aanvraag, gegrond op artikel 9bis, in te dienen bij een buitenlands ambassade of consulaat, hetgeen artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Het gezin van de verzoekende partij blijft samen en wordt niet van elkaar gescheiden.

4.3. Het middel, gericht tegen de beide bestreden beslissingen, is ongegrond.

4.4.1. De verzoekende partij stelt ook:

“Quant à la suspension de l'ordre de quitter le territoire :

Attendu que force est de constater que l'exécution de la décision attaquée entraînerait dans le chef de la requérante un préjudice grave difficilement réparable dans la mesure où elle se trouve sur le territoire de la Belgique avec trois enfants en bas âge dont l'un nécessite des soins médicaux et un enseignement spécial qui n'existe pas dans le pays d'origine de la requérante où ne sont pas nés les enfants .

Selon les moyens développés ci-dessus , la décision principale et la décision accessoire sont annulables .

Dès lors , outre que le moyen exposé est sérieux, il y a lieu de constater le caractère grave difficilement réparable du préjudice qu'entraînerait pour la requérante, un retour dans son pays d'origine, aussi temporaire soit-il.

Qu'il en découle que l'exécution de l'ordre de quitter le territoire doit être suspendue.

Attendu que la partie requérante vous demande de bien vouloir la convoquer afin qu'elle puisse défendre devant vous les moyens indiqués ci-dessus .”

4.4.2. Het volstaat te verwijzen naar wat uiteen wordt gezet onder punt 5.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN